

we elkaar ge-
dit stuk. Bij
op de straks
zaak van het
de orde wordt
ning verkeer-
huisgezin niet
ed te verliezen.
in immers de
niet alleen de
buitenshuis ar-
dan de avond
n, komen weer
n op den tijd

in de noodige
ide vereenig-
voor zijn leven
en maar eens
um en vergeet
eeniging. Alles
n we in onze
il deze dingen
e maar weinig
unige moeder
t de kinderen.
oor het gezin
deren nog zoo
maar wanneer
de geest van
ler en moeder
is zijn en ver-
eren toch aan
huldig maakt.
r de kinderen
peren leeftijd
kinderen thuis
ch voor onze
uit den huise-
schiatie, hun
lings- en meis-
auw willen ze
ze al gauw
en. Maar hoe
een onmatig
Dus gaan al
st komt voor,
eft voor naai-
nderen maad-
e avond ges-
men na den
gezelligheid
te komen en
eden van het
ten. Van een
gezamenlijk

den hier zeer
in de gevaren
n ook in dit

opzicht de verschillen verdwijnen. Een welver-
zorgde dansvloer op een klein plaatsje overtuigde
mij dezer dagen van de gevaren, die ook op het
platteland grooter worden.

Verder brengt ook de verschillende welstand van
de gezinnen hier onderscheid. Niet alle huizen bren-
gen voor den avond een even groote mate van ge-
zelligheid. Toch zit het hem hier ook weer niet
heelemaal in de weelde. Kinderen voelen sober-
heid, zelfs armoede en gebrek niet in die mate
als de grooteren en de bewijzen zijn er, dat de ge-
dachte aan het arme milieu van de jeugd toch een
herinnering van liede en toewijding voor heel het
leven geeft. „Al is een moeder arm, toch dekt zij
warm”. En omgekeerd kan in het weelderige leven
van een gezin een geest van ongezelligheid en lief-
deloosheid gekweekt worden, die heel het leven
koud maakt.

Tegen één verkeerde conclusie wil ik nog even
waarschuwen. Ik zou niet graag zoo willen worden
verstaan, alsof de ouders zich maar altijd terug
moesten trekken binnen het gezellig kringetje van
hun gezin. Dat kan niet altijd en dat mag ook niet.
Dat zou trouwens ook weer van een verkeerd
invloed op de kinderen zijn. Ook in het belang van
het gezin moet de vader zich bemoeien met de
publieke zaak. Maar ieder ga hier goed met zijn
consciëntie te rade. Wie het voor zijn gezin verant-
woorden kan, doe mee, geve zich, maar altijd be-
hoort men de vraag te overwegen, of men aan de
beide zijden van het leven een voldoende aandacht
geeft: de publieke kant mag niet bevoorrecht wor-
den ten koste van den huiselijken kant. Als de
omstandigheden van zijn gezin er toe leiden, mag
menigen zich gerust eens wat uit de publieke
beweging terugtrekken.

We moesten in onze samenleving ook zoo dom
niet wezen, dat we sommigen alles laten doen. Die
worden overal in gekozen. „Zijn inderdaad ook ge-
schikte menschen, wat ze aanvatten, doen ze goed.
Maar hun gezin lijdt schade en dan gaan we hen
misschien nog beklagen op den koop toe.

Hier zij dus een ieder ten volle verzekerd in
zijn consciëntie. Maar we moeten allen nadruk
leggen op deze eenvoudige gedachte, dat onze kin-
deren nergens in de maatschappij een vader en
een moeder weer vinden, wanneer wij onze ouder-
lijke plichten hebben opgeofferd. Menige vereeni-
ging vindt gemakkelijk een ander bestuurslid. „Is
mijn vaste overtuiging, dat menige vader, die uit
een gezin met opgroeiende knapen en meisjes weg-
loopt, nergens beter werk vindt, nergens nuttiger
arbeidt, dan hij in zijn eigen huis zou kunnen doen.

Als we het huisgezin niet kunnen bewaren in
de stormen onzer tijden, slaan we heel wat anderen
nuttigen arbeid eenvoudig met lamheid. Onze ge-
heele actie mist dan den noodigen toevor uit het
gezonde, Christelijke gezin.

Gr.

G. MEIMA.

inzicht in de Goddelijke bedoeling met Zijne open-
baring aangaande Israël's herstel te zullen erlangen.

Alvorens wij het onderzoek aanvangen, moeten
wij een paar opmerkingen van algemeene strekking
maken.

De eerste is deze. Men poogt wel eens het vraag-
stuk, dat ons bezig houdt, op te lossen door een
beroep op een algemeenen stelfregel. Van Chilia-
stische zijde wordt herhaaktelijk de eisch gesteld, dat
alle profetieën letterlijk zullen worden verstaan.

En hiertegenover wordt anderzijds wel eens even
algemeen gesteld, dat men alle profetieën geestelijk
en zinnebeeldig moet opvatten. Noch het eene,
noch het andere kan juist zijn. Men zal moeten toe-
geven, ook van Chiliaistische zijde, dat er in de
profetieën allerlei uitdrukkingen voorkomen, die niet
letterlijk verstaan kunnen worden. Wanneer in
Hosea 1:10 wordt gezegd, dat het getal der kin-
deren Israëls zal zijn als het zand der zee, dat
niet gemeten noch geteld kan worden, is het dui-
delijk, dat wij te doen hebben met een redefiguur,
die niemand precies letterlijk zal willen opvatten.
Van de zegswijze in Mich. 4:1 en Jes. 2:2 „Maar
in het laatste der dagen zal het geschieden, dat de
berg van het huis des Heeren zal vastgesteld zijn
op den top der bergen” zegt hij voorbeeld ook Ds
Berkhoff in zijn reeds genoemd boek „als beeld-
spraak vatten wij deze woorden op en zien de in-
vloedrijke en allesbeheerschende standplaats er in
aangekondigd, welke het verachte Zion eens in-
nemen zal” (blz. 183). Anderzijds zal men niet
kunnen volhouden dat al wat de profeten hebben
verkondigd slechts geestelijk en zinnebeeldig moet
worden verstaan. Wanneer de bestraffingen en oor-
deelsaankondigingen uit hun mond zeker alles be-
halve symbolisch, maar zeer letterlijk zijn te ver-
staan, is het kwalijk aan te nemen, dat al hun
heilsoezeggingen op eenmaal een louter geeste-
lijken zin zouden hebben. Even letterlijk als de weg-
voering uit het land der vaderen is de terugkeer
naar dat land bedoeld. En men zou zich slechts
aan schromelijken willekeur schuldig maken, indien
men voor de eene groep van uitspraken den letter-
lijken zin wilde aanvaarden en deze aan de andere
zou willen betwisten. Trouwens, het is geheel en al
in strijd met de allereerste eischen eener gezonde
verklaring, om met zulke algemeene regels, als:
alles moet letterlijk of alles moet zinnebeeldig wor-

ZENDING EN EVANGELISATIE.

De Zending en de Synode.

Het is nog niet de tijd om de balans op te maken
over den arbeid der zending op de synode van
Arnhem.

Immers, om sommige besluiten voldoende te kun-
nen beoordeelen en te waardeeren, zouden de rap-
porten in ons bezit moeten zijn; en deze verschenen
pas in de officiële Acta.

Hetgeen echter gepubliceerd werd aangaande de
besluiten en de debatten, geeft ons het recht, om
iets ervan te zeggen.

En dan is de eerste indruk, dat de zending weer
een buitengewoon groote plaats in den synodalen
arbeid innam.

Hoevele zendingszaken er zijn ter sprake geweest,
kunnen we niet met zekerheid vaststellen; doch
zeker eenige tientallen, en daaronder zeer gewich-
tige. Ja, de zending nam zelfs zulk een belangrijk
deel van den arbeid der synode in beslag, dat wij
haast van een zendingsynode zouden kun-
nen spreken.

Het is ook terwille van een zendingszaak, dat
de synode provisorisch gesloten werd.

Men kan over zulk een sluiting verschillend oor-
deelen; en de vraag komt op, of het aangaat ter-
wille van de benoeming van een professor, het
mogelijk te maken, dat deze zelfde synode over
twee jaren weer bijeenkomen kan; en of, als men
twee jaren gewacht heeft, men ook niet drie jaren
kan wachten. Doch het feit blijft, dat het de zending
is, die tot het besluit van de provisorische sluiting
dreef.

De tweede indruk is, dat de synode reformatori-
schen arbeid heeft verricht.

Zij moge in dit opzicht niet op één lijn staan
met de synode van Middelburg 1896, toch heeft
Arnhem 1930 onzen zendingsarbeid vooruitge-
bracht.

Er mag gesproken worden van nieuwe banen.
Neem b.v. het besluit tot oprichting van een
zendingsbureau; ook de kwestie der betere voor-
opleiding en in verband daarmee de benoeming
van een zendingsprofessor, enz.

Dit steunt dankbaar en hoopvol.

Als een synode zulke belangrijke besluiten kan
nemen, getuigt dit van den geestelijken welstand
der kerken. Steeds is er op gewezen, dat de bloei
der kerk mee kan worden beoordeeld, naar het-
geen voor de zending wordt gedaan. En naar dien
maatstaf gemeten mogen wij zeggen, dat God onze
kerken in Zijn genade rijkelijk zegent.

Wij weten wel, dat hierna nog maar een deel
gezegd is. En dat het ideaal nog van zeer verre

den opgevat, te werken. Alleen een nauwgezet en
in bijzonderheden afdalend onderzoek is in staat
voor elk bijzonder geval te beslissen, of een uit-
spraak letterlijk of figuurlijk is bedoeld. Het is
juist daarom, dat wij ons onderzoek willen instellen.
Alleen daarvan verwachten wij voor de beantwor-
ding van de vraag die we gesteld hebben eenig
beteekenend resultaat. Wat ons de Heere zegt in
Zijn Woord omtrent het herstel van Zijn volk
Israël kan alleen door een naastge, onbeveng-
bestudeering van alle gegevens worden vastgesteld.

Nog een tweede opmerking is, dat bij de beant-
woording van de gestelde vraag ten slotte het laat-
ste en beslissende woord toekomt aan den He-
breeuwschen grondtekst, en niet aan eenige ver-
taling, hoe degelijk en waardevol deze overigens
ook moge zijn. Dit zal voor ieder duidelijk zijn.
Want God heeft ons Zijn Woord niet gegeven in
den vorm waarin wij het bij voorbeeld thans in
onze Statenvertaling lezen, maar in de Hebreeuw-
sche taal. Nu schuilt hierin ontegenzeggelijk een
moeilijkheid; in zooverre namelijk, dat er betrek-
kelijk slechts weinigen zijn, die den Hebreeuwschen
grondtekst kunnen lezen en verstaan; maar dit
kan niets aan het feit veranderen, dat in werkelijk-
heid toch alleen het Hebreeuwsch omtrent den
eigenlijken zin beslist. Een beroep op een uitdruk-
king, die wij in onze Statenvertaling vinden, is
zonder meer niet beslissend. Op dit punt moet
even bijzondere nadruk worden gelegd, omdat het
meermalen voorkomt, dat men een geheel betoog
laat rusten op de Nederlandsche woorden, terwijl
een nauwgezette studie van het Hebreeuwsch doet
zien, dat men daarmee tot een foutieve slotsom
komt. Wij zullen bij de bespreking van de ver-
schillende plaatsen, die onze aandacht vragen, meer
dan eens gelegenheid hebben om dit nader aan
te wijzen. Als een sterk sprekend voorbeeld willen
we echter reeds nu de aandacht vestigen op de
uitdrukking „in het laatste der dagen”. In het boek
van Ds Berkhoff kan men meermalen vinden hoe
hij aan deze uitdrukking klemmende bewijskracht
toekent; zij maakt voor hem eigenlijk zonder meer
zeker uit, dat een uitspraak, waarin zij voorkomt,
betrekking heeft op het wereld-einde. Toch is niets
minder juist dan dit. Blijkbaar is het de Neder-
landsche uitdrukking, welke de gevolgtrekkingen,
welke daaruit worden gemaakt, beïnvloedt. Maar

wenkt. Met name laat het meeleven met de zending
door de leden nog heel veel te wenschen over;
en vooral moet er voor gewaakt worden, dat de
zending niet een zaak van enkele hooren wordt.
n.l. van deputaten, terwijl de leden alleen maar het
geld opbrengen. Zelfs zal hierna beslist verande-
ring moeten komen, zal het einde niet eenmaal
den last dragen.

Maar de arbeid dezer synode geeft hoop, dat ook
aan de „home base” of binnenlandsche actie meer
dan tot dusver de noodige belangstelling zal wor-
den gegeven.

Nog een derden indruk willen wij noemen: deze
synode knikte niet altijd ja bij de voorstellen, die
ter tafel werden gebracht, en durfde ook wel eens
neen zeggen.

Was deze synode meer met de zendingszaken op
de hoogte dan een harer voorgangsters?

Wij denken b.v. aan de kwestie van ds K. van
Dijk en de psalmenberijming. De synodale com-
missie, no. IV, stelde, indien wij het goed begrepen
hebben, ds van Dijk met zijn bezwaarschrift in het
ongelijk, en wilde hem zelfs een niet malsche be-
rieping laten toedienen.

Wij begrijpen nog niet, hoe die commissie, waarin
toch ook mannen als dr van Andel en ds Breuke-
laar zaten, zulk een voorstel kon doen. Een
synodale berisping thans te krigen is geen kleinig-
heid! Maar het optreden van prof. Hoekstra en prof.
Greijdanus deed den wind uit een heel anderen hoek
waaien; en hoe in een veel latere zitting het besluit
van de synode werd, heeft men kunnen lezen.

Een vierde indruk is, dat deze synode zeer vrij-
moedig over de beurzen onzer gereformeerde broe-
ders en zusters heeft beschikt.

Natuurlijk, reformatie kost geld, veel geld zelfs.
Typisch drukte een Zeeuwsche ouderling dit uit,
dat elke stap van ds Breukelaar naar den kathedra-
len kerken duizend gulden kostte.

Zeer zeker zal het spreken van ds Breukelaar
op de geldelijke besluiten belangrijken invloed heb-
ben uitgeoefend; hij is niet alleen beter op de
hoogte dan iemand anders, maar hij is zoo vurig
en bezielend in zijn spreken, dat ten slotte ieder
met hem roept: God wil het!

Hierin schuilt een gevaar; als iemand zulke eigen-
schappen als ds Breukelaar bezit, mag hij wel zeer
voorzichtig zijn, om zijn meening niet aan een
vergadering op te dringen. Doch wij moeten ver-
trouwen, dat de synode met haar gemoed, ook aan
haar verstand het woord heeft gelaten.

Als men echter de financiële besluiten leest,
wordt men er even koud van.

Wij noteerden enkele cijfers:

Middelburg krijgt voor haar op te richten hos-
pitaal f6000 per jaar.

De classe Batavia krijgt voor haar arbeid onder
de Chinezen ook f6000 per jaar.

Friesland krijgt voor zijn arbeid op Wonosobo
f20.000 per jaar.

wanneer wij de Hebreeuwsche woorden als uit-
gangspunt nemen, moeten wij tot een gansch andere
conclusie komen. De uitdrukking „in het laatste
der dagen” komt in de Statenvertaling 11 maal
voor. Maar de Hebreeuwsche zegswijze, waarvan dit
de vertaling is, vinden we nog 3 maal vaker. Er
zijn een drietal plaatsen, waar onze Statenvertalers
zelf ze op een andere wijze hebben weergegeven,
namelijk „in de navolgende dagen” (Gen. 49:1)
of „in het vervolg der dagen” (Dan. 10:14), en
„in de laatste dagen” (Num. 24:14). Blijkbaar heb-
ben onze Statenvertalers reeds ingezien — en te-
recht — dat de Hebreeuwsche zegswijze niet altijd
en uitsluitend op het einde der geheele wereld-
geschiedenis, op haar allerlaatste periode ziet. Dat
is uit Gen. 49:1 en Dan. 10:14 ook zeer duidelijk.
In de eerste plaats kan onmogelijk het wereld-einde
bedoeld zijn, het gaat daar over de toekomst van
Jakobs zonen en de uit hen voortkomende stam-
men van Israël in het land Kanaän. Evenzoo staat
het in Dan. 10:14, waar bedoeld wordt op de
geschiedenis der Joden na de inname van Babel
tot op den tijd van Antiochus Epiphanes en de
Maccabeën. In Num. 24:14 is de zin onzeker;
vandaar ongetwijfeld de keuze van den term „in
de laatste dagen”, die voor tweeërlei uitlegging
vatbaar is. Maar er zijn zeker nog andere plaatsen,
waar onze Statenvertaling wel „in het laatste der
dagen” heeft, maar toch ook niet aan het wereld-
einde moet gedacht worden. Zoo met name Jer.
23:20 en 30:24. In die plaatsen is duidelijk sprake
van den tijd, waarop de door den profeet aange-
kondigde oordeelen (d.w.z. de verwoesting van Jeru-
zalem door de Chaldeeën en de wegvoering van de
bevolking naar Babel) ten volle in vervulling zullen
gegaan zijn. Dan zullen ze duidelijk inzien, dat het Gods
hand is geweest, die dat aldus heeft beschikt. Het gaat
dus allermint aan, om enkel en alleen uit het
gebruik van de uitdrukking „in het laatste der
dagen”, op den Nederlandschen klank af, te con-
cludeeren dat van het wereld-einde sprake is. Of
dat in een bepaalde plaats zoo is, moet op heel
andere gronden worden beslist.

G. CH. AALDERS.

Voor het zendingsbureau is f3000 per jaar uitgetrokken.

Soerabaja kan voor haar werk in Makassar op f3500 per jaar rekenen.

Medan ontvangt voor zijn arbeid op Sumatra eveneens f3500 per jaar.

Dit zijn allemaal nieuwe uitgaven!

Het is waar, dat de meeste bijdragen maxima zijn; het kan dus meevallen. Doch men moet daar niet op rekenen. En dan geeft een eenvoudig optelsommetje het geweldige cijfer aan van f42.000 per jaar meer dan tot dusver!

De synode moet toch wel een heel sterk vertrouwen hebben gehad in den goddelijken eisch van deze uitgaven en in de draagkracht en liefde der kerken voor de zending, om tot zulke krasse, ingrijpende besluiten te komen.

En nu is er nog geen zendingsprofessor benoemd; anders kwam er nog f10.000 bij!

Zelfs was er het voorstel, om twee professoren te benoemen!

Wij willen nog een vijfden indruk weergeven: de behandeling der zending was te verbrokkeld.

Wij hebben ons dan ook afgevraagd, of de synode zoo gemakkelijk tot al deze besluiten was gekomen, indien zij het geheel had kunnen overzien, tevoren en met klaarheid.

Natuurlijk bestaat de zending uit veel deelen, die soms in zeer verwijderd verband met elkaar staan. Maar de behandeling op de synode geeft den buitenstaander toch den indruk, dat er niet naar gestreefd is, om alle deelen tot één te maken. Het zal dan ook voor de leden buitengewoon moeilijk, zoo niet onmogelijk zijn geweest, om de zending als één geheel te zien.

Wij vreezen, dat straks in de Acta het ook zoo zal zijn, en dat men met moeite overal moet gaan zoeken naar de genomen besluiten.

Wij weten ook wel, dat voor deze behandeling der zendingszaken aanleiding en oorzaak is. En eveneens is ons bekend, dat commissie IV, die niets anders dan zendingszaken had te bestudeeren, wel een overzicht over het geheel kan hebben gehad; maar de boel kwam toch bij stukken en brokken op de synodale tafel, en de synode zelf moest elke zaak op zich zelf beoordeelen.

Doch voor ditmaal genoeg.

Alleen de Joden zending moet nog even genoemd.

Deze zending baadt in het geld; men weet er eigenlijk geen raad mee.

Men zou kunnen vragen: als er geld over is, waarom dan nog collecte ervoor te houden? Zouden onze kerken, die toch al moeite hebben Zondagen te vinden voor hun collecten, dan eens niet van de collecte voor de Joden zending vrij kunnen worden gesteld?

En hoeveel duizenden zijn er over? En hoeveel jaren is dit reeds zoo?

Misschien dat de Acta antwoord geven op deze en dergelijke vragen. Maar aangenaam doet zulk een oppotten niet aan. Wij zouden het kunnen begrijpen, indien de kerken wachtten met collecteren, totdat zij volkomen inzicht in de financiële zaken dezer zending hadden gekregen.

Over het voorstel van uitbreiding dezer zending tot de Joden in het buitenland, zullen wij ons oordeel moeten opschorten, tot de Acta zijn verschenen.

Nogmaals, onze synode heeft hard gewerkt, en ook aan de kerken werk gegeven.

En als wij dan bedenken, dat de synode als generale synode slechts de generale zendingszaken behandeld heeft, en elke provincie nog haar particuliere zendingszaken heeft te behartigen, dan wordt het ons warm om het hart vanwege de goedheid Gods, die onze kerken wil gebruiken op zulk een wijze en in zulk een mate voor Zijn dienst.

J. D. W.

Ds H. Pierson.

In de „Leidsche Kerkbode“ schrijft Ds Rullmann, die weldra Dr Rullmann zal heten, over „Onze Voortrekkers“. We laten hier in zijn geheel volgen het eerste artikel, dat hij gaf over H. Pierson.

De voorletter kan hier niet gemist worden; want hij was een van drie begaafde broeders: Allard, de oudste, schrijver van „Oudere Tijdgenooten“; Nicolaas Gerard, de bekende minister-president; en de middelste, Hendrik.

Hein Pierson, zooals hij in de wandeling heette, werd 10 Juni 1834 te Amsterdam geboren. Zijn vader, Jan Lodewijk Gregory Pierson, was een stille, uiterst bescheiden Amsterdamsche koopman, schijnbaar koel, maar met een warm hart. De moeder, Ida Oyens, een poëtische natuur, de zoon van het gehele gezin.

Het was een vroom en knap geslacht: uit den bekenden kring Pierson-Oyens, Wylen-Waller, Willem de Clercq-Boissevain en Gildemeester-Boissevain; allen vrienden van de Costa en aan de kenners van diens dichtwerken welbekend; allen min of meer kinderen van het Reveil.

In het ouderwetsche, mooie, ruime huis op den Amsterdamschen Singel, bij de Oude Spiegelstraat, des zomers te Heemstede of te Zandvoort en sinds 1854 op het buitenverblijf der familie bij den Haarlemmerhout, bracht Hendrik Pierson een blijde, gelukkige jeugd door.

De geestelijke atmosfeer, waarin hij hier opgroeide, was die van het Reveil. En nog in zijn ouderdom herinnerde hij zich welk een gloed daarvan uitging: „Daar was warmte, innigheid, teederheid, een behoefte om het zieleleven te peilen en in nauw verband te brengen met de heerlijke waarheden, die de verzoening door het bloed des kruises niet meer tot een leerstuk, maar tot een levensbeginsel maakten. Nog heugt het mij uit mijn kindsheid, hoe ik er voor het eerst kennis mee maakte, en hoe diep het in mijn ziele zonk, veel dieper dan ik destijds kon beseffen. Ik was nog een kind, ik was ziek en had gesluimerd. Wakker geworden, hoorde ik een gesprek van zeer innigen aard. De stemmen kende ik terstond: ze waren die van mijn moeder en van haar schoonzuster; mijn moeder was de oudste en stellig de meest gevorderde van die twee. Zij letten niet op mij, en ik lag stil, half overmand door 'n lichte koorts. Wat zij spraken begreep ik niet goed, maar de woorden bleven in het jonge geheugen hangen en later, veel later, ging mij het volle licht daarover op. Zij spraken zich ten volle uit tegenover elkander in een gesprek, zoo innig, dat ik mij wel wachten zal het te herhalen, al vat ik thans ten volle de waarde daarvan. Hier was een openhartigheid, een waarheid tegenover elkaar, een indringen in de beteekenis des Evangelies, die mij onbewust leidden in een wereld van hoogere waarheid, dan die het alledaagsche leven kan aanbrengen. Hier was de werking van den Heiligen Geest voelbaar, zelfs voor het kinderlijke hart en de tegenwoordigheid Gods ontwifelbaar.“

Onze Pierson werd op zijn zeventiende jaar student te Utrecht, waar hij, evenals zijn oudere broeder, theologie studeerde. Het was tijdens de opkomst van het Modernisme. Allard, een trouwe volgeling van Opzoomer, werd er door meegeleefd. En ook Hendrik verliet de academie als modern proponent.

In 1857 werd hij predikant in Heinoord en daar is hij tot 1869 gebleven. Zijn hroer Allard had in dien tijd zijn afscheid van de Kerk genomen, en Hein dacht er ernstig over, dit voorbeeld te volgen, maar werd ervan teruggehouden. En toen hij in 1869 zijn intree deed in 's Hertogenbosch, deed hij dat als rechtzinnig predikant, en verhaalde hij op de hem eigen wijze, hoe zijn gebedsleven hem den band had geopenbaard, die hem aan den levenden Heiland verbond: „Zie, om met Paulus te spreken, ik ken een mensch in Christus Jezus, voor welken jaren, een prediker van het Evangelie, een leeraar in een der gemeenten onzer Vaderlandsche Kerk, een discipel der moderne theologie, — die eindelijk zoo ver gekomen was, dat hij besloot zijn ambt neder te leggen; hij zette zich aan zijn tafel en schreef een brief aan zijn kerkeraad, om zijne redenen uiteen te zetten en den tijd van zijn vertrek te bepalen. Strijd kostte het, zwaren strijd, maar hij zou in Gods naam de laatste banden verscheuren, die hem bonden aan een gemeente, welke hij liefhad. Maar al peinzende, al strijdende, al tobende over hetgeen hem te doen stond, rees hij op en doorwandelde hij zijn vertrek en — eer hij het wist, lag hij op de knieën, om het hart uit te storten voor God en diens tusschenkomst te vragen in den strijd. Kon hij optreden in een Kerk, die op een bovennatuurlijken grond rustte? Mocht hij aannemen, dat er een God was — zooals de eenvoudige geloofde — die zijne wetten verandert, als het hem goeddunkt? Onmogelijk, — en toch, toch vraag ik u: was het niet dwaas, om Gods tusschenkomst te bidden en zich te verbeelden een ongelovige te zijn? Was het niet onlogisch, te smeeken om licht en wijsheid, en te beweren, een naturalist te wezen? Was het niet allerzonderlingst, aan te kloppen in de verwachting van verhoord te zullen worden en zich op te dringen, dat er geen bovenzinnelijke wereld is? Welk onderscheid was er tusschen dezen prediker en zijne gemeente? Hij mocht eenige wonderen minder gelooven dan zij — stond het aan hem, om hun wondergehoof te bestrijden, terwijl hij zelf er zoo diep van vervuld was? Goddank, dat deze mensch het inzag en zijn besluit niet volvoerde.“

Zoo trad Pierson uit een hevigen zielestrijd in den Bosch te voorschijn met de belijdenis, dat Jezus Christus de Zoon van God is, de Zaligmaker van zondaren. En nu wees hij met grooten ernst op de practijk van het geloof. Daarbij vond hij een vriend voor het leven in Jhr Mr A. F. de Savornin Lohman, toen lid van de Bossche rechtbank. Samen streeden zij in de Bossche schoolkweste voor het beginsel der vrije school.

Wees als een postzegel.

In het „Handelsblad“ staan soms aardige paedagogische opmerkingen. Ook al missen we er iets in als christenen, toch is van menig stukje de hoofdgedachte ook voor ons waar. Alleen maar: wij erkennen alleen in Gods kracht de dingen te kunnen doen. Dat in acht genomen, bevelen we onderstaand stukske ter overdenking aan:

„Neem een voorbeeld aan den postzegel, mijn zoon: Zijn nuttigheid bestaat in zijn vermogen om aan één ding te blijven vasthouden, tot hij komt, waar hij zijn moet.“

Josh. Billings.

Al weet men nu niet precies, wie de heer Billings was of is, men kan daarom den raad, dien hij zijn zoon gaf, toch wel ter harte nemen, nietwaar? En de wijsgeer had er zelfs aan kunnen toevoegen: en na zijn taak volbracht te hebben, kan hij nog dienst doen voor een postzegelverzameling.

Er zijn al te veel menschen, die niet „gegomd“ zijn en die onderweg loslaten, de wereld is er vol van, en men kan geen twee passen doen zonder drie men-

schien te ontmoeten, wien het in de wereld tegen is gelopen door geen andere oorzaak, dan dat ze te gauw den moed opgaven en die hun tijd niet konden afwachten. Men vrage maar eens aan menschen, die in hun huwelijk teleurgesteld zijn en gescheiden zijn; of ze het niet te gauw deden, net zooals ze te gauw trouwden, of aan menschen, die niet gauw genoeg naar hun zin promotie hebben gemaakt en die er daarom het bijtje bij hebben neergegooit. Velen willen te spoedig resultaat zien, ze kunnen niet wachten, geen dag, geen nacht, en in hun overijling bederven ze hun lot. Er is te veel slapheld en te weinig volharding en we gelooven, dat vrijwel allen, die het tot iets gebracht hebben in de wereld, op welk gebied dan ook, zoowel materiëel als moreel, dat te danken hebben aan hun doorzettingsvermogen.

Als Dante op zijn tocht door de hel op de plaats komt, waar de verschrikkelijkste folteringen geleden worden, dan vindt hij daar niet hen, die op aarde de ergste misdadigers geweest waren, maar de slappen, de lauwen, die geen uithoudingsvermogen hadden gehad. Uithoudingsvermogen is onontbeerlijk om een groot doel te bereiken en het kan tot een zekeren graad ontwikkeld worden.

Als de kleine jongen zijn meccano een minuut of vijf gebruikt en er dan weer genoeg van heeft, als hij daarna vijf minuten met zijn spoorreintje speelt en dan weer wat anders wil hebben, dan blijkt dat hij hetzij door gebrek aan fantasie of waardoor dan ook, niet volhardend genoeg is. In zoo'n geval kan men eens probeeren welk resultaat het heeft, als alle speelgoed wordt opgeborgen, behalve de meccano, zoodat hij alleen op dat speelgoed is aangewezen. Als men hem dan weet aan te moedigen, eens een der voorbeelden te maken, maar dan ook heelmaal voltooien, dan oefent hij zich misschien in volharding. Overigens behoeft men zich niet al te bezorgd te maken als kinderen niet aan een spel bezig blijven, maar telkens iets anders grijpen. Zoo zijn bijna alle kinderen nu eenmaal. Maar toch probeeren volharding aan te kweeken. Volharding en nog eens volharding, en eindigen met volhouden. Een goede jachthond houdt niet op, voordat hij den haas heeft. En een postzegel, die zijn taak zal vervullen, houdt aan één ding vast.

Volharding was een deugd onzer vaders, die we maar al te zeer missen in onzen haastigen tijd.

Ongetrouwd blijven.

In het no. van 19 Sept. 1930 van het blad van onze meisjes: „Bouwen en Bewaren“ vind ik het volgende mooie en teere artikelje van (Mevr. G. K(raan)— v. d. B(urg). Ik geloof, dat het voor sommige onzer lezeressen een stukje kan zijn, dat ze lezen met belangstelling; maar ook voor ouders is er heel veel opvoedkundige wijsheid in dit stukske te vinden.

M'n artikelje van de laatste maanden vóór de zomerrust moeten wel den indruk gegeven hebben alsof ik alleen schreef voor haar, die verloofd waren of op 't punt stonden, zulk een verbintenis aan te gaan. Om dus de evenredigheid te bewaren ga 'k nu eerst wat praten met haar, die nog geen glad gouden bandje om den vierden vinger van de linkerhand dragen en... voor wie dit sieraad misschien ook niet is weggelegd.

't Is waar, de statistiek wijst uit, dat in ons land vijftientachtig percent van de vrouwen tot een huwelijk komt; dus zou men hardvochtig kunnen redeneeren: Wat bekommer je je om vijftien, wanneer er vijftientachtig tegenover staan? Maar... al trouwt er dan 85 pCt, daarmee is lang niet gezegd, dat zulk een hoog percentage gedurende den meisjesleeftijd de trouwzaal binnenstapt; en nog veel minder, dat meer dan drie kwart van 't ledental eener meisjesvereniging verloofd zou zijn. En, gesteld voor een oogenblik, dat het met zulk een groot getal wel het geval zou wezen, dan nog zijn die overblijvende vijftien percent van heel groote beteekenis, en haar levenslot een bespreking waard.

Ongetrouwd blijven... in je kinderjaren komt die gedachte niet bij je op. Wanneer je dan aan „later“ denkt, zie je jezelf zooals moeder is: getrouwd, met kinderen, die je kleeden zult in de mooie jurken welke moeder voor jou te duur vond en aan wie je de jou ontzegde pretjes niet onthouden zult. Trouwen en kinderen krijgen zijn voor het kleine meisje vanzelfsprekende dingen; en aan de noodzakelijke man-en-vader denkt ze niet.

In je bakvisch-jaren kijk je met bewonderend verlangen naar de vrouwelijke dokter, besturend haar eigen auto met het rood-witte symbool van Aesculapius. Of je zoudt willen zijn als de pianiste, de zangeres of spreekster, naar wie je zoo pas dwepend geluisterd hebt. Maar, al zou je graag één van haar willen wezen, achter en in en onder al dat geïdealiseerde blijf je toch ook nog trouw aan je kinderverlangens. Bekend, beroemd wil je zijn, ja, maar toch ook dat lieve andere hebben.

En dan komt langzamerhand het werkelijke leven, met veel ontzuivering, met desillusie in je werk en doornstruik-prijsjes in je hart. Links en rechts zie je gelukkige paren zich vormen, je krijgt verloovingskaartjes, je wordt gevraagd als bruidsmisje, maar... maar... jou heeft geen man nodig, of: wie komt is niet degenen, die jij begeert. De jaren gaan voorbij en het vaag vermoeden wordt waarschijnlijkheid, namelijk, dat je wel ongetrouwd zult blijven.

Dat is voor elk meisje een moeilijke tijd. Laat ik eerst nog even herinneren aan die vijftien percent en zeggen: 't getal valt mee. In de literatuur, vooral in de ouderwets-getinte, treden gewoonlijk bruidjes op van ten hoogste twintig jaar, maar in ons land en in de kringen van den middenstand moet die leeftijds-grens een heel eind vooruitgeschoven. Wanneer je na tien of vijftien jaren aan een vroeger vriendinnenclubje terug denkt, zie je met verbazing, dat werkelijk nog maar een enkele ongetrouwd is.

En toch...
dende m...
levensbe...
Je voelt...
anderen...
toch worc...
Wannee...
een man...
al te moe...
praat nie...
jongens...
meisje z...
dan aan...
je zelfre...
nemen o...
gevrage...
toeg van...
Er is...
vergeefs...
jaren, al...
ons geb...
gebruiker...
Dat moei...
voordeel...
straks als...
een leve...
het nog...
Wannee...
weer pijn...
wordt dan...
aan jezel...
te strijde...
van je ka...
je je ver...
noot, dat...
en dat H...
vullen m...
Hij we...
waarnaar...
zijn, om...
mēt Hem...
ander kw...
en ons le...
voor Hen...
ons geborg...
alle ding...
die God is...
slotte de...

BOE

Met dit...
bibliotheek...
f 5.— (plu...
boeken gekr...
„Uit mijn p...
„rich von B...
phim“ door...
deze jaarg...
in in ver...
boen reed...
hovel zijn...
wijn and...
„nieuw...
pitten, es...
jen“ door...
in en ge...
d van ze...
d“, door...
kelijk...
kken.

Op deze t...
oor Inwen...
willen wij g...
„Woord e...
aan. Afleve...
driemaandel...
slot van het...
„Naar het o...
waaraan no...
licht voor d...
dit kunnen...
lezing van I...
van het relig...
is der lezing...
allereerst, r...
geord, zelf...
primair ma...
socialisme;...
zijn, en niet...
en als zij p...
Er valt n...
van het Ju...
missies kun...
leeren; in d...
De abonnem...
Bij dezel...
Zendingsboe...
hand van de...
„Pothan's o...
Engelsch-In...
daar kenn...
verstaat de...
dit prachtig